

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **B. V.**, zast. JUDr. Ladislavem Koženým, advokátem, se sídlem Sládkovského 13, Kolín IV, proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**, se sídlem Staroměstské náměstí 932/6, Praha 1, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 9. 2020, č. j. MMR-33811/2020-83/1600, ze dne 27. 8. 2020, č. j. MMR-44207/2020-83/2064, ze dne 25. 8. 2020, č. j. MMR-44220/2020-83/2065, ze dne 24. 8. 2020, č. j. MMR-33002/2020-83/2137, ze dne 27. 8. 2020, č. j. MMR-33002/2020-83/1560, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti výroku I. usnesení Městského soudu v Praze ze dne 17. 12. 2020, č. j. 10 A 111/2020 - 28,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaný rozhodnutími ze dne 27. 8. 2020, č. j. MMR-44207/2020-83/2064, a ze dne 25. 8. 2020, č. j. MMR-44220/2020-83/2065, potvrdil rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje jako povinného orgánu o odmítnutí informací podle § 15 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „rozhodnutí I a II“). Rozhodnutími ze dne 1. 9. 2020, č. j. MMR-33811/2020-83/1600, a ze dne 27. 8. 2020, č. j. MMR-33002/2020-83/1560, zrušil rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje o zamítnutí návrhů na obnovu řízení ve věci námítky podjatosti žalobce proti oprávněným úředním osobám (Ing. E. L. a P. Š.), které žalobce uplatnil ve stavebním řízení u Městského úřadu Čáslav, a řízení o obnově zastavil (dále jen „rozhodnutí III a IV“). Konečně rozhodnutím ze dne 24. 8. 2020, č. j. MMR-33002/2020-83/2137 (dále jen „rozhodnutí V“), žalovaný rozhodl o námítce podjatosti proti oprávněné úřední osobě Mgr. J. P. v řízení o odvolání žalobce proti rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje o zamítnutí

návrhu na obnovu řízení ve věci žalobcovy námitky podjatosti úřední osoby Petry Štěpánkové uplatněné ve stavebním řízení u Městského úřadu Čáslav.

II.

[2] Žalobce se žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) domáhal zrušení napadených rozhodnutí žalovaného. Městský soud v záhlaví označeným usnesením (dále jen „napadené usnesení“) žalobu odmítl ve vztahu k rozhodnutím III, IV a V (I. výrok), ve vztahu k rozhodnutím I a II věc postoupil Krajskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému (II. výrok) a současně v souvislosti s odmítnutím části žaloby ve vztahu k rozhodnutím III, IV a V rozhodl o nákladech řízení tak, že žádný z účastníků nemá na náhradu této části řízení právo (III. výrok).

[3] Městský soud I. výrok napadeného usnesení odůvodnil odkazem na výluk z přezkumu rozhodnutí týkajících se námitky podjatosti jako rozhodnutí, jimiž se upravuje vedení řízení podle § 70 písm. c) ve spojení s § 68 písm. e) s. ř. s. Doplnil, že stejně je třeba nahlížet i na dvě rozhodnutí, jimiž žalovaný zrušil rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje a zastavil řízení o zamítnutí žádosti o obnovu řízení o námitce podjatosti úředních osob Městského úřadu Čáslav. V této části tudíž městský soud žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[4] Městský soud dále dovodil, že rozhodnutí I a II lze ve správním soudnictví přezkoumat, k projednání a rozhodnutí však není místně příslušným soudem. Věc tudíž postoupil Krajskému soudu v Praze, neboť sídlem Krajského úřadu Středočeského kraje (jako správního orgánu prvního stupně) je sice hlavní město Praha, avšak uplatní se zde fikce vyplývající z § 7 odst. 2 věty poslední s. ř. s.

III.

[5] Proti napadenému usnesení se žalobce (dále jen „stěžovatel“) brání kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Kasační stížnost upřesňuje tak, že výslovně napadá pouze I. výrok napadeného usnesení a navrhuje je v tomto rozsahu zrušit a věc v této části vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Stěžovatel v kasační stížnosti nesouhlasí se závěrem městského soudu o kompetenční výluce z přezkumu rozhodnutí III a IV. Ve vztahu k rozhodnutí V uvádí, že důvody, pro něž městský soud dovodil kompetenční výluk ze soudního přezkumu v napadeném usnesení, nejsou vůbec obsaženy. Stěžovatel zdůrazňuje, že předmětem žaloby byl požadavek na odstranění nezákonnosti, již se dopustil Městský úřad Čáslav ve stavebním řízení jako stavební úřad tím, že vedoucí stavebního úřadu pominula žalobcem vznesenou námitku podjatosti pracovníků stavebního úřadu paní Š. a L. a nevyloučila je z rozhodování. Tím došlo k pokračování a krytí nezákonností v tomto stavebním řízení. Rozhodnutí vydaná Městským úřadem Čáslav, jelikož je vydala osoba podjatá, tak nejsou podle žalobce platná. Uvedené jednání Městského úřadu Čáslav kryl i žalovaný.

IV.

[7] Žalovaný navrhuje kasační stížnost zamítnout. Upozorňuje, že stěžovatel se v kasační stížnosti nezabýval napadenými rozhodnutími žalovaného, ale rozebírá možnou podjatost úředních osob Městského úřadu Čáslav, aniž současně uvádí, proč

pokračování

považuje napadené usnesení za vadné. Žalovaný se se závěry městského soudu o kompetenční výluce z přezkumu rozhodnutí III, IV a V ztotožňuje. Postup městského soudu, který v této části žalobu odmítl, tudíž považuje za správný.

V.

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené usnesení netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud nejprve připomíná, že byla-li žaloba v části týkající se přezkumu napadených rozhodnutí III, IV a V odmítnuta, přichází pojmově v úvahu pouze kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., jako zvláštní ustanovení ve vztahu k ostatním důvodům podle § 103 odst. 1 s. ř. s. (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2011, č. j. 2 As 15/2011 - 111). Nejvyššímu správnímu soudu tak přísluší se v souzené věci zabývat pouze tím, zda je usnesení v napadené části (zde I. výrok) zákonné, tj. zda bylo namíste žalobě ve vztahu k rozhodnutím III, IV a V odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[11] Netřeba rozsáhle opakovat, co správně uvedl již městský soud, totiž že judikatura Nejvyššího správního soudu zastává ve vztahu k rozhodnutím o námitce podjatosti vydaným ve správním řízení ustálený názor, že tato rozhodnutí jsou rozhodnutími, jimiž se upravuje vedení řízení před správním orgánem, a nepodléhají proto samostatnému soudnímu přezkumu (v podrobnostech viz odst. 5. napadeného usnesení a v něm příkladmo odkazovanou přílehu judikatury Nejvyššího správního soudu – rozsudky ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 As 20/2003 - 23, nebo ze dne 11. 10. 2007, č. j. 4 As 46/2007 - 75).

[12] Právě takovým rozhodnutím, jímž se upravuje vedení řízení, je v souzené věci rozhodnutí V. Jím žalovaný rozhodl o námitce podjatosti úřední osoby – Mgr. P. Není tedy pochyb o tom, že městský soud nepochybil, dovodil-li, že rozhodnutí V, které je rozhodnutím o námitce podjatosti úřední osoby vydaným ve správním řízení v souladu s § 70 písm. c) ve spojení s § 68 písm. e) s. ř. s., přezkoumat nelze.

[13] Zbývá dodat, že není pravdivé stěžovatelovo tvrzení obsažené v kasační stížnosti, podle něž se městský soud k možnosti soudního přezkumu rozhodnutí V vůbec nevyjádřil. Opak je pravdou, neboť uvedený závěr je obsažen v odst. 9. napadeného usnesení.

[14] Jedná-li se o rozhodnutí III a IV, z výše uvedeného vyplývá, že těmito rozhodnutími žalovaný nerozhodoval přímo o námitce podjatosti, nýbrž přezkoumával dvě rozhodnutí Krajského úřadu pro Středočeský kraj, kterými tento úřad zamítl žádost stěžovatele o obnovu řízení, v němž byla předmětem rozhodování žalobcem vznesená námitka podjatosti proti úředním osobám Městského úřadu Čáslav ve stavebním řízení, a tato řízení zastavil.

[15] Jakkoliv tedy bezprostředním předmětem rozhodování žalovaného v uvedených dvou rozhodnutích nebyla ona námitka podjatosti jako v případě rozhodnutí V, přesto Nejvyšší správní soud i v případě rozhodnutí III a IV z hlediska možností jejich soudního přezkumu považuje za správný závěr vyslovený městským soudem v napadeném usnesení. Podle něj ani taková rozhodnutí přezkoumat samostatně nelze, jelikož by to odporovalo smyslu a účelu aplikované právní úpravy [jmenovitě § 70 písm. c) s. ř. s.].

[16] Rozhodnutí žalovaného, v němž přezkoumal rozhodnutí Krajského úřadu pro Středočeský kraj, kterým tento úřad zamítl žádost žalobce o povolení obnovy řízení ve věci námítky podjatosti úředních osob v řízení u Městského úřadu Čáslav, představuje rozhodnutí o mimořádném opravném prostředku (žádost o obnovu řízení). Již ze samotné dikce návětí § 100 odst. 1 správního řádu [*Řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže (...) – zvýraznění přidáno*] vyplývá, že tento mimořádný opravný prostředek správní řád při splnění dalších podmínek předvídá nikoliv u každého rozhodnutí vydaného správním orgánem, nýbrž jej spojuje jen s pravomocným rozhodnutím ve věci.

[17] Z toho, co bylo shora uvedeno, je však zřejmé, že rozhodnutí o námitce podjatosti není rozhodnutím ve věci, nýbrž rozhodnutím, jímž se upravuje vedení řízení před správním orgánem. Jinými slovy v případě rozhodnutí o námitce podjatosti je obnova řízení zcela vyloučena. Tomu také odpovídal postup žalovaného, který v řízení o stěžovatelově odvolání proti rozhodnutí Krajského úřadu pro Středočeský kraj (o zamítnutí žádosti o obnově řízení o námitce podjatosti, o níž rozhodl Městský úřad Čáslav), toto rozhodnutí zrušil a řízení zastavil (viz § 102 odst. 4 správního řádu). Za použití argumentu *a maiori ad minus* pak lze bez pochyb dospět k závěru, že není-li možno samostatně soudně přezkoumat rozhodnutí o námitce podjatosti, nemůže být předmětem samostatného přezkumu v řízení před správními soudy ani rozhodnutí o mimořádném opravném prostředku, který se týká povolení obnovy řízení ve vztahu k rozhodnutí ze soudního přezkumu vyloučeného (tj. rozhodnutí o námitce podjatosti). Městský soud tudíž správně dovodil, že opačný názor zastávaný stěžovatelem by smyslu a účelu platné právní úpravy nekondenoval.

[18] Nejvyšší správní soud tudíž uzavírá, že městský soud se žádného pochybení při posouzení věci nedopustil a dospěl ke správným závěrům, že žádné z rozhodnutí III, IV a V není samostatně soudně přezkoumatelné, a zákonným je tudíž i jeho postup, kterým žalobu proti uvedeným rozhodnutím podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl. Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. proto nebyl naplněn.

VI.

[19] Kasační stížnost není pro výše uvedené důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud ve smyslu § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[20] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení tudíž nemá. Žalovanému jako v řízení úspěšnému účastníkovi žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

pokračování

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. listopadu 2021

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu